

לילה. תמיד יהיה גבר שמוכן להתנדב. אבל אם האשה מחפשת אינטימיות — זה לא שייך למיטה. אינטימיות אפשר למצוא גם על ספל קפה.

ואשה שמחפשת גם אינטימיות וגם מין — לדעתי, היא מחפשת אהבה.

השאלה שלי היא רק: מדוע אהבה חייבת להיות קשורה בנישואין? בלי טבעת — אינני יכולה לאהוב את הגבר שלי? ואם יש כבר טבעת — זה סימן שאני ארוהבת אותו?

כאשר אני חושבת על כל המושגים שאיך-שהוא התערבבו יחד — אני מתחילה להבין מדוע הרווקות מהוות בעייה כל-כך רצינית.

וכשאנשים מחליפים מין באינטימיות, והולכים למיטה למצוא אינטימיות באמצעות המין — לא פלא שכולם יוצאים מאוכזבים.

אייאפשר למצוא אינטימיות באמצעות המין — אם היא לא היתה קיימת לפני כן.

בתולות ולא בתולות

בניגוד לנעמי מרס — ולד"ר רודי — מובאים דבריו של המתקומם הבא בעילוסים.

מתקומם זה, שהציג עצמו כפסיכולוג, היה אופייני למרבית המגיבים, בכך שסירב להודות.

ההסבר של הרווקות שהגיבו וביקשו להישאר בעי-לום-ים היה רצונן להימנע ממבוכה. הסברו של הפסיכולוג היה: הוא אינו מוכן לנהל ויכוח מיקצועי שלא מעל דפי העיתונות המיקצועית. לוא היה רודי משמיע את דבריו בעיתונות מיקצועית, היה עונה לו ב"סיגלי".

יחד עם זאת, הוא חושב שאסור להשאיר את תפיתו של רודי ללא הצגה של תפיסה שונה.

הפיתרון: הצגת תפיסתו השונה — אך מאחורי מסך של אלמוניות.

עם כל המשמעות שמסך כזה יש לו לגבי הדברים המושמעים:

יש לי ניסיון רב עם רווקות. בתולות ולא בתולות. צעירות ולא צעירות. רבות מהן נמצאות אצלי עכשיו בטיפול. ולכן כואבים לי הדברים שאמר דוקטור רודי. באות אלי פאציניטיות, מנספות במאמרים, ואומרות: „אתה רואה דוקטור! אנחנו לא אשמות. אנחנו פשוט לא יכולות לפתור את זה.“

ברצוני להתייחס לדברי ד"ר רודי, כי הוא מאושר כאשר הוא מצליח להביא רווקה אפילו למעמד של אשה שנייה או שלישייה אצל גבר.

רוב הרווקות שמגיעות אלי לטיפול — באות דווקא בגלל מאהבים כאלה. בחורה כזו — אין לה כלום. הבחור הנשוי בא אליה, שוכב איתה, נהנה, וחוזר למיטתה. היא נשארת לבד, מדוכאה עד עפר. איזה מין סטאטוס זה? מצב כזה לא רק מחסל נפשית את הבחורה — זה גם הרס של משפחה אחרת.

יש לי מיקרה קלאסי לעניין הזה: בחורה, בשנות ה-30 שלה, בצעירותה זילזלה בכל בחור שיצאה איתו. לזה היה אף ארוך מדי, זה היה טיפש, אחר ירק בשעה שדובר, וככה, מרוב ברירה, לא מצאה בסוף כלום, נשארה רווקה.

לפני זמן קצר, בא אליה לביקור אחד הבחורים שורקה בזמנו. עבר במיקרה ליד מקום עבודתה, ראה אותה ונכנס. הוא היה כבר נשוי פלוס שלושה, אך למרות זאת התחיל לחזור אחריה. היא הסכימה, יצאה איתו, נכנסה איתו למיטה, ונהנתה מאוד. לי היא סיפרה שפתאום הוא נראה לה כבן-אדם חדש. לא עוד הילד שהכירה. והוא התבגר, חכם, ומאוד מצאחן בעיניה מכל הבחינות.

כמובן שהוא סיפר לה שהיחסים בינו לבין אשתו מעוררים והוא חושב להתגרש. הבטיח לה שהוא אוהב אותה מאוד, וברגע שקיבל את הגט, יתחתן.

זרק אותה

מה עוד צריכה בחורה כזאת? היא האמינה לו, היתה ברקיע השביעי.

ואז בא יום הפרידה, כאשר הבחור, בנימוס ואלגנטיות, זרק אותה.

הבחורה קיבלה ממש הלם. היא נכנסה לדיכאון נפשי, והגיעה אלי.

בחורה כזאת — לאן היא תגיע, אם אחליט עכשיו שהיא זקוקה למאהב חדש? הרי זה הבל ורעות-רוח! היא תיהרם לחלוטין.

התחלתי בטיפול. היא היתה הבת האמצעית מבין חמישה ילדים. את הוריה ראתה כפרימיטיביים. אולי באמת היו כאלה, אולי זה רק חלק מדרך הסתכלותה על העולם. היא זילזלה באביה בגלל אופיו החלוש, באמה בגלל בורותה, באחיה, בכלום. לדעתה היתה היא תמיד הכי פקחית והכי אמביציוזית.

נכון שהיא אמנם הגיעה בחייה להישגים. אבל הם הושגו במחיר גבוה מאוד — בהפרעה רגשית קשה מאוד, כאילו „כל העולם טינפות אחת גדולה. אני עולה על כולם.“

אינטימיות אינה מין! רווקה שנכנסת למיטה למצוא אינטימיות - תתאכזב

התייחסת לכולם? איך חשבת שכולם חוץ ממך הם זבל? אביך, אחייך, אימך? כאן היא תופסת את הפרינציפ, ומתחילה להתנגד: „לא נכון. לא בגלל זה. הוא באמת לא מצאחן בעיני.“

התגלמות הכישלון

אז אני שואל: „ואת רוצה להגיד לי שאין למיסכן הזה שום דבר חיובי? כולו חיסרון אחד גדול? היא נשברת קצת, מודה שבעצם יש לו עניינים די יפות ואצבעות מקסימות. שזה מה שמשך אותה בעצם בפגישה הראשונה.“

כאן אני מסביר: „את רואה, עכשיו דיבר אצלך החלק המבוגר. מי רואה הכל בשחור או לבן? רק ילד. מבוגר יודע תמיד להפריד, למצוא בכל אדם את מעלותיו וחסד רבנותיו.“

מובן שתיארת את התהליך בפשטנות מוגזמת וביקצור. אולם כל בחורה כזאת, בלי יוצא מן הכלל, חייבת לצאת ממני עם גישה חדשה לחיים.

היא מתחילה לגסות. כמובן שהיא נכשלת בהתחלה — עם כל גבר שהיא מוצאת. ואז אנחנו יושבים, מנתחים את הכישלון — ופתאום, לפתע, יש כבר גברים בשוק. עוד מספר: „היא עזבה אותי בסוף.“ איזה מין תירוץ זה, עזבה אותי? לדעתי זו היתה התגלמות הכישלון.

יש מי שאומר: „מה חשוב משך הטיפול? העיקר שלפאצינט טוב אצל רודי, גם במשך הטיפול.“ הטוב הזה הוא בעצם רע מאוד. טיפול פסיכולוגי הוא כמו הרואין. אפשר בקלות להתמכר לזה. אדם שנמצא בטיפול זמן רב מדי — פשוט אינו יכול להמשיך יותר בלי הפסיכולוג הצמוד שלו. ואז נדמה לו, שטוב לו — אולם האמת היא שנתה, בנוסף לבעיות שהביא עימו מהבית, יש לו עוד בעייה נוספת שקיבל מהפסיכולוג.

כעבור שלושה-ארבעה טיפולים — אני מדגיש, שלושה-ארבעה טיפולים — חלף דיכאונו, וכיום היא ניצבת עומדת בפני בעייתה העיקרית — לשנות את יחסה לעולם. גם זאת, אני מבטיח, לא יקח ארבע שנים. בהחלט לא! תוך זמן קצר יוטב לה, ויחסה לסובבים אותה ישתנה מן הקצה אל הקצה.

אינני אומר שמחר היא קופצת ומתחתנת. זה גם לא מעניין אותי אם תתחתן, או תנהל את יחסיה המיניים ללא טבעת. אין לי שום מינוי מן הרבנות. אבל לא עם גבר נשוי! היא תפתח מערכת-יחסים מספקת עם גבר רווק שיהיה שלה, והיא שלו. גבר נשוי — הוא רעל לרווקה.

מכה נוראה

שבאה אלי פאציניטית. אני מנסה לגלות הכל, בעיקר אודות יחסה לאביה. לפעמים מתגלים פרטים שבהם הפיתרון, לדוגמה: בחורה שאביה נסע לכמה חודשים לחו"ל כשהיתה קטנה, מבלי שהכינו אותה לזה ופתאום — נעלם. היא ספגה מכה נוראה. לגביה, פירוש הנסיעה היה הזנחה. עזיבה ואפילו שינאה.

מאז חזרה תמיד על המומנט הזה, האמינה שכל הגברים ינהגו בה כך: יאהבו אותה, יפנקו אותה, ואז יום אחד, בלי התראה מוקדמת, ייעלמו. משום כך, יותר טוב לא להתחיל איתם בכלל ביצירת קשר.

אחרי שיש לי את החומר על הילדות, אני נעשה אקטיבי: צריך לתת לה עכשיו אוריינטאציה חדשה. אני מסביר לה, בשפה לא-מקצועית, כי לכל אדם יש שלושה חלקים בנפשו: חלק שהוא מבוגר, חלק שהוא הורה, וחלק שהוא ילד. אני משתמש בזה כי זה ציורי מאוד, קל להבנה ופשוט. יש פסיכולוגים שמתחילים להסביר לפאצינט בדיוק מה זה אגו, סופריאגו, איד, אני לא מאלה.

עכשיו אני מפנה אליה שאלות. ניקח לדוגמה את הבחורה עם המאהב הנשוי, שעליה סיפרתי. אני שואל אותה: „כשאת יוצאת עם בחור בפעם הראשונה, ומייד מוצאת אותו מלא חסרונות — איזה משלושת החלקים פעלו אצלך?״ היא מתקשה כמובן לענות. ועל אני מזכיר לה: „את זוכרת כשהיית קטנה, איך